

Обука војника мартовске класе

УСПЕЛО ВАТРЕНО КРШТЕЊЕ

Војници најбројније, мартовске генерације, који своје прве војничке кораке чине у Другом центру за обуку, недавно су се доказали и на стрелишту „Седлари” крај Ваљева, где су, са ватрене линије удаљене 100 метара од мете, показали сву ефикасност интензивне индивидуалне обуке

Пише Душан ГЛИШИЋ

Фото: Андрија Гавриловић

Само што су се вратили с првог слободног викенда, заслуженог после положене заклетве отаџбини, војници на добровољном служењу војног рока у Другом центру за обуку у Ваљеву имали су и ватрено крштење – припремно гађање из аутоматске пушке М-70 на „редном броју један”. У склопу обуке у теренским условима, на полигону и стрелишту „Седлари” крај Ваљева, младићи и девојке који су првих дана марта обукли

После веома кратког периода прилагођавања на колектив и војнички живот, толико другачији од оног који су до сада водили, чекали су их бројни задаци у склопу напорне и интензивне индивидуалне обуке.

војничку униформу и задужили оружје показали су, током реализације једног од најозбиљнијих војничких задатака, да обуку и гађање схватају веома озбиљно и одговорно. Наредбе својих старешина и инструктора извршавали су дисциплиновано и уз примену свих безбедносних мера, пажљиво рукујући наоружањем и муницијом која им је дата. Мада су се с личним наоружањем срили тек пре двадесетак дана, треме или страха у раду на стрелишту није било. На лицима многих видела се једино жеља да постигну што боље резултате на ватре-

ној линији. Времена за припрему није било превише, јер су од доласка у касарну имали „пуне руке посла”.

После веома кратког периода прилагођавања на колектив и војнички живот, толико другачији од оног који су до сада водили, чекали су их бројни задаци у склопу напорне и интензивне индивидуалне обуке. На почетку, поред савлађивања стројевих радњи и основних вештина у раду с оружјем, требало је навићи се на рано устајање (у пет сати сваког јутра, сем викенда), а затим и на, до најситнијих детаља, испланиран, организован и уређен живот и рад. После само неколико дана редовна пожарства, дежурства и редарства, незаобилазни део војничког живота, постали су уобичајени чак и за оне који метлу никад нису држали у руци. Јутарње физичко вежбање, заједничко обедовање, намештање кревета и чишћење обуће коришћени су као прилика за размену искустава стечених на часовима обуке, на којима су за двадесетак дана научили много. Поред стројеве обуке, неопходне и за ефектну реализацију полагања заклетве, увежбавања радњи с пешадијским наоружањем, гађања из ваздушне пушке и основних индивидуалних тактичких радњи, после заклетве дошао је ред и на прву велику проверу стеченог знања. Ватрену.

– Војници генерације „март 2022” ових дана реализују обуку у теренским условима на полигону „Седлари” код Ваљева – каже командант Другог центра за обуку пуковник Саша Стојиљковић и додаје да се војници, кроз реализацију разноврсних садржаја из тактичке и ватрене обуке, оспособљавају за употребу личног наоружања и правилно извођење тактичких радњи у нападу и одбрани. – Млади војници на полигону увежбавају индивидуалне тактичке радње и поступке приликом кретања на непознатом земљишту, оријентацију у простору, маскирање, правилан избор и израду заклона за дејство и заштиту и реализују гађања из пешадијског наоружања, на којима се у пракси проверава ниво обучености за руковање оружјем и успешно решавање ватрених задатака. Залагање које војници показују током обуке и постигнути резултати на гађањима сведоче о изузетној мотивисаности да савладају све садржаје обучавања, а код многих и о жељи да по завршетку војног рока наставе да служе својој земљи као професионални припадници Војске Србије.

Пуковник
Саша Стојиљковић

Залагање које војници показују током обуке и постигнути резултати на гађањима сведоче о изузетној мотивисаности да савладају све садржаје обучавања, а код многих и о жељи да по завршетку војног рока наставе да служе својој земљи као професионални припадници Војске Србије

Војник
Немања Танасковић

Овде сам одређен за заменика командира 3. вода. Сада размишљам и о каријери подофицира, недавно сам се оженио и желим неки сталан посао, а пошто ми обука за сада иде од руке, нисам далеко од помисли да наставим каријеру усавршавајући се за подофицира.

НА ВАТРЕНОЈ ЛИНИЈИ

На стрелишту је формирано неколико радних тачака. На једној војници који се припремају за одлазак на ватрену линију понављају лежећи став за гађање, стичући рутину потребну за што прецизније погађање мета удаљених 100 метара, на другој неколико војника пуни шаржере аутоматских пушака, на трећој они који су завршили чисте оружје и размењују утиске. Најгласнији су они који су остварили највише погодака, њихова прича је најзанимљивија, а њихови савети најпотребнији. Најважнија је четврта радна тачка, ватрена линија на којој војници доказују прецизност ока и руке. И квалитет онога што су научили за три недеље.

– Иако је ово гађање веома значајно, с обзиром на то да је прво, војници се оцењују само са „испунио” или „није испунио” – каже мајор Зоран Дракулић, командир чете за обуку. – После три пробна метка имају прилику да такозвану школску мету, величине један пута један метар, гађају са шест метака. Ако остваре четири и више погодака у циљ (нишанска тачка пречника 10 центиметара) положили су, а са три и мање имају још три прилике да поправе резултат. Треба узети у обзир да се многи од војника први пут сусрећу с оружјем и да неке од пушака можда нису и добро „упуцане”, тако да се, тек после провере мајстора за пешадијско наоружање, који је овде с нама на стрелишту, те поновног гађања, може реално говорити о успеху или неуспеху. У ствари, ово прво гађање више служи за „упуцавање” пушке коју су тек задужили и да се војник навикне на оружје, његов трзај и пуцањ, него за оцену постигнуте прецизности. У сваком случају, очекују их још четири садржајно различита гађања из аутоматске пушке и два „бацања” ручне одбрамбене бомбе, тако да свако има прилику да поправи резултат – истиче мајор Дракулић, напомињући да се све радње на стрелишту извршавају искључиво на команду, без импровизације, уз најстрожу дисциплину и поштовање свих мера безбедности и заштите.

После пробног гађања војници који нису постигли жељене резултате упућују се код Дејана Ђурића, механичара за пешадијско наоружање, чији је задатак да подеси нишан и провери пушку. Војници затим поново одлазе на ватрену линију и добијају >

последње савете својих старешина. Резултати су тада по правилу бољи, па на крају готово да и није било оних који „нису испунили”. Крај гађања свака група војника дочекује с осмехом и радощу. Посебно они који су постигли максимум, односно шест погодака. Они су најгласнији и кад „четном ћати” војнику Катарини Јанковић из Ужица пријављују број погодака. Много је оних који су остварили максимум, што показује да двадесет дана обуке није мало ако се ради организовано и с максималним пожртвовањем.

– Наши инструктори су изузетно предани обуци, спремни су у сваком тренутку да нам помогну да урадио боље него што смо и сами мислили да можемо – каже Катарина и додаје да је то посебно било изражено првих дана, док су се навикавали на нове услове живота. – За ове три недеље заиста сам се прилагодила и условима живота и захтевима старешина. Обука до сада није била напорна, научили смо неке основне војничке вештине. Све ово ми се толико свидело да сам одлучила да каријеру наставим да градим у војсци, иако сам завршила Вишу економску школу и имала сталан посао. Знам да током обуке треба да остварим што боље резултате ако желим да ми се оствари план да као професионални војник радим баш у овој касарни, у којој сам започела војнички живот. Додуше, тек нас очекује прекоманда, па стажирање у некој од јединица Војске Србије, тако да је још рано говорити о мојој војничкој будућности.

ИЗРАЖЕНИ ПАТРИОТИЗАМ И ЉУБАВ ПРЕМА СРБИЈИ

Да обука није тешка каже и Младомир Вучићевић, један од тројице браће који војни рок служе заједно, додајући да је то можда и због тога што су и у касарни, као и увек до сада, један уз другог.

– Никада се нисмо одвајали, завршили смо исту основну и средњу школу, Машинско-саобрћајну у Чачку, не волимо да се раздвајамо, па нам је и овде нешто лакше него другима. – С њим се, потврђујући уз осмех, слажу и браћа Миодраг и Микаило, навикли ваљда да један од њих говори у име све тројице. Ипак, на наше инсистирање, о мотивима за облачење војничке униформе, за „Одбрану” је говорио и Миодраг, истакавши да је осећање патриотизма било пресудно за њихов долазак у војску. – Наши родитељи, поред нас, имају и три кћерке, па смо, уз подршку целе породице, одлучили да будемо пример, да у име породице добровољно одужимо дуг отаџбини, да одслужимо војни рок с оружјем онако како се некада служио, макар и краће него некада. А и да научимо неке војничке вештине, да стекнемо неко ново искуство, да можемо сутра, ако затреба да одбранимо и себе и друге – каже Миодраг и додаје да би сва тројица волели да се запосле у Војсци Србије, најпре као професионални војници, а затим и да постану подофицири. Биће занимљиво видети да ли ће и прве подофицирске чинове добити истовремено.

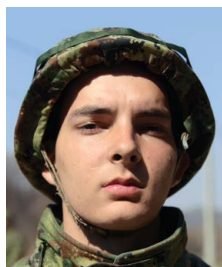
Војник

Младомир Вучићевић

Војник

Миодраг Вучићевић

Војник

Микаило Вучићевић

Војник

Катарина Јанковић

Војник

Андријана Ђурић

Немања Танасковић, рођен у Приштини, дошао је у војску с идејом да буде војник у 72. специјалној бригади. Међутим...

– Овде сам одређен за заменика командира 3. вода. Сада размишљам и о каријери подофицира, недавно сам се оженио и желим неки сталан посао, а пошто ми обука за сада иде од руке, нисам далеко од помисли да наставим каријеру усавршавајући се за подофицира. Жеља да се ипак нађем у некој од специјалних јединица може ми се остварити и за неколико година – рекао је Танасковић.

Андријана Ђурић истиче да је одлуку о добровољном служењу војног рока донела због љубави према Србији и жеље да стекне нека нова, другачија, искуства.

– Нова искуства треба стицати у младости, онда кад смо способни да тестирамо сопствене могућности. После

непуних месец дана на обуци уверена сам да могу више него што сам у почетку мислила, што ме је заиста обрадовало. Мислила сам да нећу све издржати, да не могу да будем војник и извршавам војничке задатке, али сада сам ту дилему сасвим одбацила. Ни дисциплина ми није страна с обзиром на то да се већ дуго бавим спортом, а живот у колективу и помоћ другова у ситуацији кад осећам да ме умор савладава дају ми нову дозу оптимизма и снаге, па помислим да могу још више – уверава нас Андријана.

Слична су размишљања и њихових другова „по оружју”. До прекоманде у родовске центре за обуку преостале су им још две недеље. И оно што је још важније, евалуација достигнутог нивоа обучености. Биће то прва степенница на њиховом путу до каријере професионалног војника. Или, касније, можда и подофицира Војске Србије. |